

[Finansministeren.]

Det ærede medlem hr. Øllgaard nævnte de mange dispensationssager, som man uden tvivl vil få. Der er desværre grund til at tro, at det arbejde, der bliver med behandlingen af disse sager, bliver overordentlig stort. Der er jo allerede begyndt at indløbe dispensationsansøgninger vedrørende den bundne opsparing fra november, men det bliver naturligvis et langt større antal, der kommer, når nu denne nye lov træder i kraft. Reglen er jo den, at disse sager skal behandles af amtsligningsinspektørerne, som naturligvis må rådføre sig med de lokale skatteråd, men som iøvrigt i første omgang skal afgøre sagerne. Der kan dog appelleres til skattedepartementet. Det er naturligvis tanken at give nogle retningslinier for den lokale administrationsbehandling af disse sager, og der føres for øjeblikket forhandlinger med repræsentanter for amtsligningsinspektørerne om disse retningslinier; men vi må sikkert have lidt mere erfaring, før man endeligt kan fastslå retningslinier, i hvert fald hvis det skal være i skriftlig form.

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte om de ugifte tjenestemænd. Jeg synes ikke, det i og for sig vedrører dette lovforslag, men det er jo nu besluttet, at et sagkyndigt udvalg skal behandle spørgsmålet om visse problemer, der er opstået for tjenestemandskategorier som følge af inflationen. Jeg vil dog gerne have lov til at sige, at selvom det altid er populært at stille krav på den ene og den anden gruppes vegne, forekommer det mig, at det i en vanskelig situation for landet ikke netop er de ugifte, man skal give flere penge, i hvert fald ikke som hovedregel. Det er vel familieforsørgerne, der, når alt kommer til alt, har de største vanskeligheder. Når det ærede medlem nævnte bosætningslånene og i denne forbindelse kunne ønske en bosætningsbestemmelse sat ind i § 13, stk. 2, vil jeg sige, at jeg tror ikke, man skal åbne altfor mange kilder for dispensation. Både bliver det administrative arbejde jo meget stort, og desuden gennemhuller vi let det, som er formålet med det hele — men alt kan naturligvis overvejes.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen udfoldede sig jo vældigt. Jeg var et øjeblik ved at være bange for, at det ærede medlem havde glemt, hvad det var for et lovforslag, han var blevet ordfører for i dag, for det

ærede medlem holdt, såvidt jeg kunne skønne, hele sin valgtale fra landstingsvalgekampagnen, og en tid lang var han overhovedet ikke i nærheden af det foreliggende lovforslag. Til gengæld fik vi alle de sædvanlige numre; der var både grundskylden, importreguleringen, træimporten og byggepriserne — og jeg ved ikke, hvad der ikke var. Tilsidst kom der naturligvis en lille smule om den bundne opsparing, men det var meget lidt.

Det ærede medlem mente ikke, at der var forbindelse mellem opsparing og betalingsbalance. Det forklarer muligvis, hvorfor de forslag, som det ærede medlem og hans parti har stillet vedrørende kronopolitik, har været så forfærdelig langt borte fra virkeligheden, som tilfældet har været, for når man ikke kan indse, at der er en forbindelse mellem opsparingen i et land og betalingsbalancen — ja, så har man ingen chance for at begribe noget af den økonomiske politik på dette centrale område. For os andre er det ikke svært at forstå, at når opsparingen i et land er for lille, så er det, der bliver trang til at erstatte det manglende ved en import udefra, som vi ikke kan betale med vor egen eksport — så simpelt er det. Når derimod landets egen opsparing vokser, betyder det, at forbruget ikke beslaglægger produktionen i så høj grad som før; så bliver der mere af vor produktion tilovers til eksport, og så behøver vi ikke at importere så meget, og derfor bliver betalingsbalancen bedre. Jeg ville tro, at det kunne lykkes for det ærede medlem at forstå denne sammenhæng, hvis han gør sig umage.

Det ærede medlem stillede mig tilsidst et spørgsmål, som han vistnok selv betragtede som udtryk for en høj grad af snedighed. Det ærede medlem spurgte, om jeg husker ret, omtrent sådan: Når finansministeren har fået sin politik gennemført, vil han så sætte sin stilling ind på, at nu bliver der ikke mere underskud på betalingsbalancen, og nu standser inflationen? Jeg ville gerne være i den situation, at jeg kunne overskue denne mulighed, men der er to årsager, der forhindrer mig i det. Jeg har i så mange år beskæftiget mig med økonomi, at jeg i hvert fald grundigt ved, at et lille lands politik ikke kan afgøre alting. Et land som Danmark er i høj grad afhængigt af